

er nødvendigt, at Forslaget paa visse Punkter undergaa enkelte Forandringer, og jeg skal komme til de Paragraffer, hvor jeg navnlig mener, det er nødvendigt. Men selv om der skulde være nogle Vanskeligheder, haaber jeg, det skal være muligt at benytte Forslaget som Grundlag, saa at det med sin fulde Tante-gang kan blive indpasset i den nuværende Retspleje. — Med Hensyn til § 2 vil jeg tillade mig flygtig at gøre opmærksom paa, at det er det Punkt, som jeg nævnte, hvor der kan blive givet Veflighed for andre end netop Sagførere til at blive Forsvarere, altsaa, saaledes som det udtrykkelig er nævnt, „er af Rigsmagtens Befalingsmænd eller nogen ved samme ansat Embedsmand“. Om det skal benyttes i denne Form, ved jeg ikke, men selve Tanken deri er, at bevare det Forsvar, der kan gives af vedkommende foresatte, det er dog Meningen.

Hvad der er sagt i § 3, er i Virkeligheden, med Undtagelse af Antagelsen af en Forsvarer — nemlig med Hensyn til at faa Udskrifter — det, der allerede finder Sted nu og kan finde Sted i betydelig større Maalestok, men jeg tror, der er det Fremskridt, at naar en anden har Lov til at underskrive og altsaa for saa vidt bliver ansvarlig derfor — enten det nu bliver en Sagfører eller hvem det nu end bliver — saa er derved givet en Veflighed mere til at benytte det, idet han ikke i den Grad behøver at frygte for at komme til at staa til Ansvar for noget, han i Grunden ikke forstaaer at bedømme.

Der er i § 5 sagt: „der kan meddeles“, det burde rettere hedde „skal“, for det vil være en nødvendig Betingelse for at have Ret til at faa Udskrifter af alle Akter. Jeg ved ikke, om det er saadan — jeg har ikke kunnet finde det klart i det, som foreligger af Retsforererne Ipsen og Poulsen — om man ogsaa kan forlange at faa Udskrifter, efter at den første Deduktion er givet, og saa der bliver afholdt et Resumptionsforhør, det ved jeg ikke, men det vilde have været af Betydning ifølge det her forekomne.

Der er en enkelt Paragraf her, som der kan være Grund til at hæfte Opmærksomheden ved, og hvor det vil være nødvendigt at præcisere Forholdet bestemtere. Det er med Hensyn til Sagens Langvarighed. Der staar, at den maa „ikke utilbørlig forhales“, men der er ingen Bestemmelse om, hvor lang Tid der kan fordres til et Indlæg. Det retter sig naturligvis efter Sagens Omfang og Størrelse, men der maa dog være noget fastsat derom. Det maa vel nærmest være Jurisdiktionschefen, der bestemmer dette, og for saa vidt man ind-

vender herimod, at han ikke er i Stand til at bedømme Varigheden, saa har han jo til sin Assistance paa alle Omraader Audi-torerne, der have det fuldstændigste Om-dømme om, hvor lang Tid der er nødven-dig. Det er jo klart, at naar der ikke bliver sat en Begrænsning der, saa vil det være kedeligt. — Ikke saa meget for Militæretaten, som for den vedkommende an-lagede; thi han kan let ikke alene blive holdt i ufornoden lang Varetægtsarrest, men det forekommer ikke saa sjældent, at Forseelsen i Slutningen af Tjenestetiden, og hvis den finder Sted paa dette Tidspunkt, saa vil han let kunne blive holdt uforholdsmæs-sig længe i Tjenesten, og det er selvfølgelig noget, man ønsker at undgaa.

Jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa over for det ærede Medlem fra Ring-bøbing (S. C. Christensen), som saa stærkt holdt paa Appellen, dens Nytte skal jeg ikke bestride, men den Appel, der nu er, er af langt større Betydning, end man i Almindelighed lægger Mærke til, naar man ikke kender den praktiske Gennemførelse af Retsplejen, som den er. Det ærede Medlem sagde ved Finanslovens første Behandling — det var under en løselig Omtale af Rigs-rettsagen i Sommer — at en Mand, Faderen til en af de dømtte Ingentører, spurgte ikke om, hvori hans Søns Forseelse bestod, men spurgte derimod om, hvem der havde forsvaret ham. I det Udtryk forekommer det mig, at der ligger, at han maa lægge stor Vægt paa, hvem der var Forsvarer for Sønnen. Jeg synes ikke, jeg kan rime sammen med den Udtalelse, hvad den ærede Minister før sagde, nemlig at det ikke skulde være af væsentlig Betydning, naar man ikke faar en Forandring, eller rettere sagt en udvidet Appel. — Jeg skal ikke opholde det høje Ting længere og har i det væsentlige gennemgaaet det almindeligste af Lovforslaget, men skal nu kun tillade mig flygtig at om-tale, at jeg ikke, som militær betraget, kan se bedre, end at vi absolut vilde være tjente med paa ethvert Punkt at skaffe Offentligheden Publikum, et saa stort Indblik i hele vor Gøren og Virksomhed som muligt. Jeg tror ikke blot, at den meget godt kan taale at lade sig se ved Dagens Lys, men jeg tror ogsaa, at vort Arbejde — bortset fra de Mangler, der hæfte ved enhver Institution — kan staa for en loyal Kritik, og jeg tror, vi kunne være vel tjente ved, at der aabnes saa mange Sprækker som muligt for Publi-kum. Jeg vil derfor varmt anbefale dette Forslag og haabe, at det maa lykkes at ind-passe det i Retsplejen, saaledes at det kom-mer til at øve den tilsigtede Virkning.